

Samling af Afgørelser

Sag T-112/18

**Pink Lady America LLC
mod
EF-Sortsmyndigheden**

Rettens dom (Tredje Afdeling) af 24. september 2019

»EF-sortsbeskyttelse – sag om ugyldighedskendelse – æblesorten Cripps Pink – artikel 10 og 116 i forordning (EF) nr. 2100/94 – nyhed – undtagelsesvis friholdelsesperiode – begrebet udnyttelse af sorten – erhvervsmæssig vurdering – artikel 76 i forordning (EF) nr. 874/2009 – beviser fremlagt for sent for appelkammeret – beviser fremlagt for første gang for Retten«

1. *Landbrug – ensartede lovgivninger – sortsbeskyttelse – erklæring om ugyldighed af en beskyttelse, som er tildelt med urette – ingen nyhed – undtagelsesvis friholdelsesperiode – beregning – anvendelse af overgangsbestemmelser*
(Rådets forordning nr. 2100/94, art. 10, stk. 1 og 2, art. 116, stk. 1, og art. 118)

(jf. præmis 24-26, 29, 32 og 34)

2. *Landbrug – ensartede lovgivninger – sortsbeskyttelse – erklæring om ugyldighed af en beskyttelse, som er tildelt med urette – EF-Sortsmyndighedens skønsbeføjelse – fornyet undersøgelse af den beskyttede sort – betingelser – alvorlig tvivl angående lovligheden af meddelelsen af beskyttelse – bevisbyrde*
(Rådets forordning nr. 2100/94, art. 6, 7, 10, 20, 21, 54 og 55; Kommissionens forordning nr. 874/2009, art. 53a, stk. 2)

(jf. præmis 45-49 og 53)

3. *Landbrug – ensartede lovgivninger – sortsbeskyttelse – erklæring om ugyldighed af en beskyttelse, som er tildelt med urette – ingen nyhed – udnyttelse af sorten – begreb – erhvervsmæssig vurdering – ikke omfattet*
(Rådets forordning nr. 2100/94, art. 10)

(jf. præmis 66-69 og 73)

Resumé

I sin dom i sagen Pink Lady America mod EF-Sortsmyndigheden – WAAA (Cripps Pink) (sag T-112/18), der blev afsagt den 24. september 2019, frifandt Retten EF-Sortsmyndigheden

(CPVO) i et annulationssøgsmaal, der var anlagt til prøvelse af en afgørelse truffet af denne myndighed, hvorved den havde givet afslag på en ugyldighedsbegæring. I denne dom præciserede Retten, efter at den var fremkommet med præciseringer angående beregningen af friholdelsesperioden, at den erhvervsmæssige vurdering ikke var omfattet af begrebet »udnyttelse« af en sort.

I den foreliggende sag havde Department of Agriculture and Food Western Australia den 29. august 1995 indgivet en ansøgning om EF-sortsbeskyttelse af æblesorten Cripps Pink, der markedsførtes under navnet Pink Lady. Den omhandlede beskyttelse blev meddelt af EF-Sortsmyndigheden. Sagsøgeren, Pink Lady America LLC, havde indgivet en begæring om ugyldiggendelse af den for denne sort meddelte EF-sortsbeskyttelse med den begrundelse, at den ikke opfyldte nyhedskravet i artikel 10 i forordning nr. 2100/94¹. Appellammeret ved EF-Sortsmyndigheden havde givet afslag på denne begæring om ugyldighedskendelse med den begrundelse, at sagsøgeren ikke havde godtgjort, at sorten Cripps Pink havde været udnyttet kommercielt uden for Unionens område inden den 29. august 1989, hvilket svarede til friholdelsesperioden på seks år.

Sagsøgeren gjorde for det første gældende, at det var med urette, at appellammeret havde anvendt den i artikel 116 i forordning nr. 2100/94 omhandlede undtagelsesvisse friholdelsesperiode på seks år på erhvervsmæssig virksomhed i Unionen, idet det ikke forinden havde taget hensyn til bestemmelserne i samme forordnings artikel 10, stk. 2. For det andet anfægtede sagsøgeren appellammerets vurdering af nyhedskravet.

For det første bemærkede Retten, at virkningen af artikel 116 i forordning nr. 2100/94 er at forlænge den i denne forordnings artikel 10, stk. 1, litra a), omhandlede friholdelsesperiode vedrørende udnyttelse på Unionens område fra et år inden ansøgningen om sortsbeskyttelse til fire år, og seks år hvad angår træsorter, hvis ansøgningsdatoen ligger inden for et år efter ikrafttrædelsen af denne forordning, dvs. den 1. september 1994.

Eftersom ansøgningen om sortsbeskyttelse i den foreliggende sag blev indgivet inden for et år efter ikrafttrædelsen af forordning nr. 2100/94, fandt to fritagelsesperioder anvendelse: en første periode på seks år inden ikrafttrædelsen af basisforordningen for salg og overdragelser, der blev foretaget inden for Unionens område, og en periode på seks år inden indgivelsen af ansøgningen for salg og overdragelse uden for Unionen. Eftersom den første markedsføring af sorten inden for Unionen fandt sted i 1992 i Det Forenede Kongerige, udledte Retten heraf, at appellammeret ikke begik nogen fejl, da det begrænsede sig til at undersøge relevansen af de af sagsøgeren fremlagte beviser for spørgsmålet om, hvorvidt den omtvistede sort var blevet solgt eller overdraget til andre uden for Unionens område af forædleren inden den 29. august 1989.

Hvad endvidere angår artikel 10, stk. 2, i forordning nr. 2100/94 fremhævede Retten, at den har til formål at præcisere de omstændigheder, hvorunder visse retlige situationer nogle gange er omfattet af begrebet overdragelse med henblik på udnyttelse af sorten for at afgøre, om sorten er ny. Der er således ikke tale om kumulative betingelser, som skal være opfyldt, for at en overdragelse ikke anses for at være nyhedshindrende. Eftersom ingen af de situationer, som er nævnt i denne artikel, gjorde sig gældende i det konkrete tilfælde, fastslog Retten, at det var med rette, at appellammeret undlod at anvende denne bestemmelse.

¹ – Rådets forordning (EF) nr. 2100/94 af 27.7.1994 om EF-sortsbeskyttelse (EFT 1994, L 227, s. 1).

Hvad angår bedømmelsen af nyhedskravet bemærkede Retten for det andet, at det påhvilede sagsøgeren at fremlægge beviser, som kunne give appelkammeret grundlag for at fastslå, at nyhedskravet ikke var opfyldt på tidspunktet for meddelelsen af beskyttelsen. For at et salg eller en overdragelse, som er foretaget uden for Unionen inden friholdelsesperioden, ikke skal anses for nyhedshindrende, er det desuden tilstrækkeligt, at salget eller overdragelsen ikke er foretaget til tredjemand af forædleren eller med dennes samtykke »med henblik på udnyttelse af sorten«².

Retten præciserede i denne henseende, at begrebet »udnyttelse« af sorten tager sigte på en udnyttelse med økonomisk vinding for øje, hvilket kræver, at der har været »et åbenbart ønske om at gennemføre et salg«, men at det derimod ikke omfatter kommercielle forsøg, som har til formål at vurdere sorterne på fornuftige kommercielle vilkår med henblik på at vurdere deres værdi for kunderne. Retten fastslog følgelig, at det var med rette, at appelkammeret konkluderede, at den erhvervsmæssige vurdering ikke svarede til en kommerciel udnyttelse, og at det salg eller de overdragelser, som forud for friholdelsesperioden var foretaget med henblik på forsøg, derfor ikke var nyhedshindrende.

² – Jf. artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 2100/94.